

П'ЕСА – КАЗКА

ДІЙОВІ ОСОБИ:

П і в н и к — молодий, бадьорий смільчак.

К у р о ч к а — його молоденька подруга.

П і р а т — мисливський пес, що полює тільки на хижаків.

І н д и к — добродушний старий буркотун.

Г у с а к — учений в окулярах, з книжками під пахвою.

К а ч к а з к а ч е н я т а м и — заклопотана матуся з дітками.

С о р о к а — молода поштарка, легковажна й балакуча крутихвістка.

Б і л о ч к а — весела хазяєчка, розумна й смілива.

З а й ч и к — полохлива, але з добрим серцем істота.

Т х і р — злий розбійник.

Л и с и ц я — розбійниця, дуже хитра й підступна.

ДІЯ ПЕРША

Все це розпочалося тоді, коли в пташиному дворі всі ще спали. Був ранній досвітній час. У півтемряві ледве виднілися хатки, де живуть птахи, дощаний паркан із хвірткою, що веде до лісу, а в другому кінці двора — великий пень. Почало помалу розвиднятися. Раптом хвіртка тихенько прочинилася і на подвір'я прослизнув Т х і р — злий розбійник. В руках у нього був великий ніж у піхвах. Оглянувшись навколо, він витяг ніж, поклав піхви біля хвіртки, а сам навшпиньках обійшов весь двір. Потім задоволено посміхнувся, став посеред двору і почав гратися ножем.

Т х і р

Я — хижий Тхір,

зубатий звір,

нікого не боюсь!

Мені сподобався цей двір,

і тут я оселюсь,

бо тут багато є смачних
качок, гусей, курчат...
Щоночі буду різати їх
і їсти всіх підряд!
Я ніч люблю,
а вдень я сплю,
бо звиклий жити так!
На те я Тхір,
зубатий звір,
страшний нічний хижак!..
А зараз, щоб поспати вдень,
знайду собі житло...

Тхір обдивився навколо, побачив пеня і підійшов до нього.

Ого, який хороший пеня!
І в ньому є дупло.
От я й зроблю з цього дупла
приміщення своє...
Та вже світає!.. Ніч пройшла,
і ранок настає.
(Позіхає.)

Тепер мені поспати час!
Сховаюся мерщій,
а ввечері прокинусь враз
і вийду на розбій!

Тхір заховався у пні. Деякий час на подвір'ї було тихо. Та ось блиснув перший промінь сонця. В ту ж мить двері одної з хаток розчинилися і з неї вийшов П і в н и к. Вийшов і голосно заспівав.

П і в н и к
Ку-ку-рі-ку!

Годі спати!
Сонце сходить!
День настав!
Швидше всі виходьте з хати,
до своїх беріться справ!
Всіх — маленьких і великих —
я вітаю, друзі, вас!
Ку-ку-рі-ку!
Ку-ку-рі-ку!
З добрим ранком!
В добрий час!

Тут Півник обернувся до своєї хатки і гукнув усередину:

Курочко-Чубарочко!
Швидше встань-но!
Не годиться, щоб виходила
ти остання!

К у р о ч к а (виглянула з дверей)
Поспішаю, Півнику,
час не гаю!
Фартушок та капелюшок
надягаю!

П і в н и к
Ку-ку-рі-ку!
День веселий
знов прийшов на білий світ!
Добрий день, міста і села!
Ку-ку-рі-ку!
Всім привіт!

Під час його співу зі своїх хаток вийшли К у р о ч к а в фартушку і капелюшку, набундючений І н д и к, Г у с а к в окулярах, з книжками під пахвою, заклопотана К а ч к а зі своїми К а ч е н я т а м и. Всі вони дружно привіталися одне з одним.

К у р о ч к а (вітається з Качкою)
Добрий ранок!
К а ч к а
Добрий ранок!

К у р о ч к а
Ви, сусідко, куд-куди?

К а ч к а
Каченяттам на сніданок
назбирати лободи!
Г у с а к (підійшов до них)
Го-го-го, сусідко! Нащо
лобода для малюків?
Щоб зростали діти краще,
їм давайте черв'яків.
Свіжа рибка теж не вадить —
так написано в книжках!

К а ч к а
Ах, спасибі за поради!
Я й не знала! Ках-ках-ках!

І н д и к (буркотливо)
А про мене, все підходить
на споживу дітворі.
Не робили б тільки шкоди
ваші діти у дворі...

К а ч к а

Що ви, що ви? В мене дітки —
найслухняніші з діток!

К у р о ч к а

Не хвилюйтеся, сусідко!
Йдіть спокійно на ставок.
Тим часом Півник вів розмову з Гусаком.

П і в н и к

Буде в нас чудова осінь,
видно це з усіх прикмет.

Г у с а к

А чому ж не маю досі
я сьогоднішніх газет?

У цю хвилину за парканом почувся верескливий крик Сороки: "Вісті є!
останні вісті!"

Г у с а к

Це Сорока — наш поштар!

І н д и к (буркотливо)

Кожен день на цьому ж місці
гвалт здійма, як на пожар!

У хвіртку вбігла С о р о к а з поштарською сумкою через плече.
Скачучи, крутячись на всі боки, вона стала роздавати всім пошту: лист —
Курочці, газети — Гусакові, дитячі журнали — Качці, а сама весь час
скоромовкою цокотіла.

С о р о к а

Вам — газети!

Вам — журнали!
Лист від Ластівки з млина!
А до того, щоб ви знали,
є цікава новина!
Як почула я цю звістку,
аж не вірила словам!
І найпершим розповісти
я схотіла саме вам.
Я спішила, я летіла,
бігла, мчалась напрямки...

І н д и к

Та-та-та, заторохтіла!
Викладай свої плітки!

С о р о к а

Не плітки, а правда чиста!
Що почула — те й кажу.
Як не вам, то в інше місце
розповісти побіжу!

Г у с а к

Ну й біжи, не наша справа!

П і в н и к

Ще й образилась, чудна!

К у р о ч к а

Все ж, яка така цікава
є у тебе новина?

С о р о к а

Отже, знайте: серед звірів
ходить в лісі поговір,

що у вашому подвір'ї
оселився хижий Тхір!

П і в н и к
Що таке?!

К у р о ч к а
Не може бути!

К а ч к а
Жах! Загинуть малюки!

І н д и к
Де це ти могла почути?
Це, звичайно, все плітки!

С о р о к а
Що ж, виходить — я брехуха?

П і в н и к
Ти — базіка, ось хто ти!

С о р о к а
Це — образа!!!

П і в н и к
Ну, послухай,
Нащо спірку нам вести?
Всім відомо: в цій окрузі
вже давно тхорів нема.

І н д и к
А Сорока, любі друзі,
тільки паніку здійма.

Г у с а к

Та й в газетах, подивіться,
ні рядка нема про те!

С о р о к а

Отже, значить, все дурниця,
що Сорока наплете?

Сорока образилась, пересмикнула плечима і попрямувала до хвіртки.
Раптом вона побачила біля хвіртки покинуті Тхором піхви від ножа.
Схопивши їх, Сорока з голосним вигуком обернулася до птахів.

С о р о к а

О! Погляньте!..

К у р о ч к а

Що це?

П і в н и к

Піхви

від якогось-то ножа!..

С о р о к а

Адже тут не клали їх ви?

Г у с а к

Ні, це річ якась чужа...

Хтось тут був...

С о р о к а (хвалькувато)

А що? Хто правий?

Хто казав?!

І н д и к
От тобі й на!
Ну й подія!

С о р о к а (захоплено)
Як цікаво!
От цікава новина!!!

З цим криком Сорока метнулася до хвіртки і зникла за нею — побігла, щоб швидше розповісти ще комусь про те, що робиться в пташиному дворі. А всі мешканці пташиного двору схвильовано з'юрмилися навколо Гусака, який уважно розглядає піхви.

І н д и к (здивовано)
Почала казати Сорока
не брехню... З яких це пір?

П і в н и к
Все ж таки це ще не доказ,
що у двір забрався Тхір!

Але Гусак ще раз обдивився піхви з усіх боків і сумно похитав головою.

Г у с а к
Та-ак!.. Хоч я й недосконало
розуміюсь на ножах,
це — Тхореві причандали!
В с і (злякано)
Тхір між нами!!!

К а ч к а
Жах, жах, жах!!!

І, охоплені страшним переляком, усі розбіглися хто куди — поховалися в хатках, за хатками... Тільки Півник, який в першу мить теж трохи розгубився, одразу отямився.

П і в н и к
Друзі! Може, це помилка!
Друзі! Може, крадькома
Тхір до нас заглянув тільки
та й пішов!..

К у р о ч к а й К а ч к а (визирнули з хаток)
Його нема?

Тут і Г у с а к з І н д и к о м вийшли, бо їм стало соромно, що вони так переполохалися. Адже обидва вони знають, що зараз небезпеки нема.

І н д и к
Тхір вночі лиш небезпечний —
він, я чув, нічний хижак.

Г у с а к
Зауваження доречне,
бо й наука каже так.

І н д и к
Якщо Тхір цей вийшов з двору,
ми від лиха втечемо:
зробимо міцні забори
і ворота замкнемо!

Г у с а к
Так, але він міг сховатись
десь і в іншому дворі!

К а ч к а (плаче)
Як же, як порятуватись
нам і нашій дітворі?!

Курочка стала втішати збентежену Качку, хоч і самій їй теж моторошно. А Індик та Гусак обійшли все подвір'я, заглядаючи в усі кутки.

І н д и к
Дуже важко розгадати —
де сховатись можна тут!

Г у с а к
Закопався десь під хату?

І н д и к
Чи кудись забився в кут?..

К а ч к а (плаче)
Нам нема куди тікати!!!

П і в н и к
Почекайте! Не шуміть!
Ми покличем пса Пірата,
і Тхора він знайде вмить!
У с і (зраділо)
Правда! Правда! Це чудово!

Г у с а к
Пес Пірат — наш вірний друг —
має справжній хист на влови!

П і в н и к
Пильне око й гострий нюх!

Всі дуже зраділи, але Курочка сумно похитала головою і звернулась до Півника.

К у р о ч к а

Ах, даремні сподівання!
Ти забув, що пес Пірат
в ліс пішов на полювання,
завтра вернеться назад!

К а ч к а (в розпачі)

А до завтра ми загинем!

Г у с а к

Зійде місяць, і, як стій,
вийде з схову зла тварина
та й почне собі розбій!

І н д и к

Треба зараз повідомить
пса Пірата про біду!

К а ч к а

Як? У лісі? Це ж нікому
не під силу...

П і в н и к

Я піду!
У с і (вражені)
Що-о?!

П і в н и к

Я сам піду до лісу
і знайду Пірата там.

К у р о ч к а

Ти ж натрапиш там на лиса!

К а ч к а

Попадешся злим вовкам!..

Г у с а к

В лісі свійський птах, звичайно,
небезпеку знайде скрізь.

П і в н и к (рішуче)

Все ж таки я йду! Негайно!

К у р о ч к а (благає його)

Півник! Любий! Схаменись!..

П і в н и к

Треба йти!

Качка, Індик та Гусак здивовані й захоплені сміливістю Півника.

К а ч к а

Який хоробрий!

І н д и к

Мужній!

Г у с а к

Сміливий без меж!

Курочка тяжко зітхнула й кінець кінцем наважилась.

К у р о ч к а

Що ж, коли так треба... Добре!
Я іду з тобою теж!

Усі зраділи, заплескали в долоні й почали допомагати Півникові й Курочці збиратися в дорогу: принесли їм рюкзаки, поклали в них різні потрібні речі — рушники, харчі тощо, подали мандрівницькі ціпки.

І н д и к

Хоч би швидше там у лісі
з вами здивався Пірат...
Поки ще не зійде місяць,
треба ж вам прийти назад!

П і в н и к

З цим не можна зволікати...
Прощавайте! Ми йдемо!
Ще до вечора Пірата
ми сюди приведемо!

Півник і Курочка надягли на себе рюкзаки, взяли ціпки й пішли з двору в дальню дорогу до незнаного лісу... Всі провели їх за хвіртку й ще довго махали їм услід руками та хусточками.

Г у с а к

Хай щастить в дорозі дальній
вам, сміливцям!

У с і

Хай щастить!!!

Коли вже не стало видно вдалині сміливих мандрівників, Гусак, Індик та Качка з Каченятами відійшли від хвіртки й мовчки спинилися серед двору.

І н д и к

Що ж, ходімо до їдальні!
Треба ж якось далі жить...

І вони всі рушили до їдальні — вона десь у глибині двору, за хатками.
Коли нікого в дворі не залишилося, деякий час було зовсім тихо. Потім із
пня виліз Т х і р. Позіхнув, потягнувся сонно.

Т х і р

Поспати зовсім не дали!
Не виспався та й край...
Такий тут шарварок зняли,
що просто хоч тікай!
Зате почув я тут хвальбу,
що є в них пес Пірат...
Хоч він у лісі... й за добу
не вернеться назад!
Розжитись міг би я смачним
і за єдину ніч,
та зовсім не хотів би з ним
зустрітись віч-на-віч!
І якщо приведуть його
зненацька ті птахи,
то буде кепсько...

(Замислився, потім зраділо.)

Ого-ого!

Даремні всі страхи!
У мене ж в лісі є кума!
Сказати б їй про них:
вона спіймає жартома
цих смільчаків дурних!
Та тільки ж як сказати? Вдень
на це нездатний я...

Раптом Тхір прислухався, виглянув за хвіртку.

Сорока?! Ну, постій лишень,
викажчице моя!

Тхір сховався за пень. Увійшла С о р о к а, незадоволено оглядаючись навколо.

С о р о к а
Всюди злагода і тиша,
а для мене — це загин.
Я ж чутками тільки й дишу,
жити не можу без новин!
Я не знаю — як же бути?
Що робити — не збагну:
де б почути, де б здобути
хоч маленьку новину!..

(Взялася за свою поштарську торбу.)

Зазирнути б в цю торбинку,
прочитати хоч листи,
щоб знайти якусь новинку
і по світу рознести!..

Кажучи це, вона витягла з торби кілька листів і тільки-но заходилася їх розпечатувати, як тишком-нишком до неї підкрався Т х і р і зненацька схопив її за хвіст!

Т х і р
Ага, базікало! Це ти!
А де мій гострий ніж?!
С о р о к а (намагаючись вирватись)

Ай-ай-ай! Пусту, пусти!
Не ріж мене!.. Не їж!..

Т х і р
Про мене нащо ти плела?!
Тепер тобі капут!

С о р о к а
Та звідки ж знати я могла,
що ти й насправді тут?!

Т х і р
Ну, добре! Я тебе пущу,
базікало дурне!
І навіть щедро заплачу,
та слухайся мене!

С о р о к а
Я буду слухатись!..

Т х і р
Гляди ж!
Зроби, як я звелю:
у лісі треба чимскоріш
знайти куму мою...

С о р о к а (зацікавлено)
А де живе кума твоя?
І хто вона така?

Т х і р
Лисиця — ось її ім'я,
живе біля струмка,
ще там такий дубок стримить,

а збоку — комиші.
Отож лети до неї вмить,
щодуху поспіши
і передай — та не барись! —
від імені Тхора,
що Півник з Курочкою в ліс
втекли з цього двора.
Їх слід впіймати та зв'язать,
замкнути під замок!..

С о р о к а (хвалькувато)
Як треба щось переказать,
звертайтеся до сорок!
Що цю роботу я люблю —
віддавна кожен зна.
Лечу, лечу!.. Усе зроблю!..
Цікава новина-а-а!!!

З таким веселим криком Сорока кинулась до хвіртки і хутко зникла.
Тхір подивився їй услід, задоволено й зловтішно посміхнувся і почав
гратися ножем, підтанцьовуючи.

Т х і р
Я — хижий Тхір,
зубатий звір,
нікого не боюсь!
Як не крути,
як не верти,
а я свого доб'юсь!
Як день мине,
я все смачне
повитягаю з хат.
Ніхто мене
не прожене,
не прийде пес Пірат!

Залізу в пень,
просплю весь день
і місяця діждусь...
На те я Тхір,
зубатий звір,
нікого не боюсь!

(З а в і с а)

ДІЯ ДРУГА

Картина перша

По обидва боки зеленої галявини в лісі примостилися одна проти одної дві хатки: Зайчикова хатка і Білоччина хатка. Галявину оточили високі дерева та густі чагарники, а тут, біля Білоччиної хатки, розрослися квіти, доріжки прочищені — видно, що дбайлива хазяєчка, любить, щоб усе було чепурно й чисто. Отож і цього дня вона, ця Б і л о ч к а, в білому фартушку поралася біля своєї хатки.

Б і л о ч к а

Як тільки сонечко зійшло,
я вийшла працювати,
щоб чисто й чепурно було
у хаті й біля хати.
На смітник треба віднести
лушпайки від горішків.
Мітлою гарно підмести
і ґанок, і доріжки.
І потрусити килимок,
щоб сходинки заслати,
і посушити рушничок,
що встигла я попрали.
Тепер в коновку під кінець

води набрати з бочки,
щоб материнку і чебрець
полити у садочку!

Приказуючи так, вона все це робила. Коли раптом на галявину
прожогом вискочив З а й ч и к, кинувся до своєї хатки і, зовсім знесилений,
захеканий, упав на лавочку біля дверей. Сів і почав обмахуватися
хусточкою.

Б і л о ч к а
Що ти, Зайку? Схаменися!
Чи страшне побачив десь?

З а й ч и к
Ой, таке страшне у лісі:
ходить там мисливський пес!..

Б і л о ч к а
Ай-ай-ай, це й справді страшно!
Не люблю і я собак.
Тож не диво, бідолашний,
що захекався ти так.
Добре, хоч у себе вдома,
у такій гущавині,
тихо й мирно живемо ми —
і мисливці не страшні!

З а й ч и к
Ох, сусідко! Й тут не краще,
я і вдома теж боюсь...

Б і л о ч к а
І даремно!

З а й ч и к (злякано прислухається)

Що це в хащі?!

Чуєш? Чуєш?.. Хрусь та хрусь!..

Хтось іде!

Б і л о ч к а

Мерщій у житла!

Б і л о ч к а й З а й ч и к швидко поховалися в своїх хатках. На галявину вийшли П і в н и к та К у р о ч к а. К у р о ч к а дуже стомилася, Півник подає їй руку, допомагає вибратися з чагарників.

П і в н и к

Ну, подружко, бадьорись!

Бач, яка місцинка світла,

ще й хатки стоять якісь...

К у р о ч к а

Ой, болять у мене ніжки!

Ми ж так довго йшли та йшли,

все по хащах, без доріжки,

а Пірата не знайшли!.. (Плаче.)

П і в н и к

Ну не плач, не треба, прошу!

Відпочинь!.. А я піду

у хатинку цю хорошу

і пораду там знайду.

П і в н и к підійшов до Зайчикової хатки і постукав у двері. З а й ч и к прочинив трохи двері й обережно визирнув.

З а й ч и к

Хто це стука? Хто то, хто то
не дає мені поспать?

П і в н и к

Вибачаюсь за турботу!
Я хотів лише спитать:
ми шукаєм пса Пірата,
ви не бачили його?

З а й ч и к

Пса Пірата?! Геть від хати!
Забирайтесь!.. Ще чого?!

Отак вигукнув З а й ч и к злякано й обурено і хряснув дверима перед самим носом Півника, ще й замкнувся зсередини. П і в н и к оторопів, здивовано знизав плечима і відійшов від дверей.

П і в н и к

Ой, які ж сердиті звірі
у хатинці тут живуть!
Довговухі, зовсім сірі...
Хоч би знати, як їх звуть?
Що ж, у другій поспитаймо,
може, тут нам пощастить?

К у р о ч к а

Краще, Півничку, тікаймо!

Але П і в н и к все ж таки підійшов до дверей Білоччиної хатки і постукав.

Визирнула Б і л о ч к а.

Б і л о ч к а

Хто це, хто це стукотить?

П і в н и к

Вибачайте громадянко,
що постукали до вас...

К у р о ч к а

Ми із дому вийшли зранку,
ходим, бродимо весь час...

П і в н и к

Може, саме вам відомо —
де тут, в лісі, пес Пірат?

Б і л о ч к а (насторожено)

Пес Пірат? То ваш знайомий?

П і в н и к

Це наш вірний друг і брат!

Б і л о ч к а (глузливо)

Он як?! Справді? Як приємно!
Ну й цілуйтеся із ним!..

Б і л о ч к а хряснула дверима і замкнулася зсередини у своїй хатці. П
і в н и к дуже здивувався і відійшов від хатки.

П і в н и к

Тут усі такі нечемні!
Підем далі.

К у р о ч к а (зітхає)

Що ж, ходім.

П і в н и к і К у р о ч к а взяли свої рюкзаки й ціпки і пішли собі далі.
Тільки вони зникли з очей, як зі своєї хатки вийшла Б і л о ч к а.

Б і л о ч к а
Зайчику, виходь із дому!

З а й ч и к (боязко визирає)
Їх немає вже?

Б і л о ч к а
Нема!

З а й ч и к (виходячи з хатки)
Хто ж такі це?

Б і л о ч к а
Невідомо.
Я дивуюся й сама...
Це якісь собачі друзі
забрели сюди чогось...
Ще таких в усій окрузі
зустрічати не довелось!

З а й ч и к
Ну, та ми їх налякали,
вже не з'являться!..

У цю хвилину на галявинку з лісу враз вискочила С о р о к а.

С о р о к а
Привіт!

Б і л о ч к а
А-а, Сорока!

З а й ч и к (насмішкувато)

Прискакала?

Як ся має білий світ?

С о р о к а (хвалькувато)

От, всі кажуть про Сороку,

що базікало пусте,

лиш плітки плете щокроку,

що не скаже — все не те!

Хоч таку про мене славу

розпустили з давніх пір,

а мені важливу справу

доручив сьогодні Тхір!

Б і л о ч к а

Що ж таке?

С о р о к а

Таємна звістка!

Я вже з нею цілий день

скрізь літаю... Розповісти?

Ви ж нікому — нітелень!

Б і л о ч к а й З а й ч и к, зацікавлені, підійшли до Сороки, і вона їм стала пошепки щось розповідати.

Б і л о ч к а

Що ти кажеш? До Лисиці

передати від Тхора?

З а й ч и к

Хто-хто-хто?

Б і л о ч к а
Дві свійські птиці
із пташиного двора?

С о р о к а (захопившись, далі вже каже вголос)
Щоб Лисиця їх схопила
і замкнула під замок!

Б і л о ч к а
Як?! Невже ти це зробила?!

С о р о к а
Ще не встигла... Дайте строк,
зараз все зроблю! Негайно (Хоче бігти.)

Б і л о ч к а
Слухай! Я тобі скажу...

С о р о к а
Потім, потім!

Б і л о ч к а
Почекай-но!

С о р о к а
Зараз ніколи! Біжу!..

С о р о к а схопилася й побігла, не слухаючи Білочки. Вона зникла з очей. З а й ч и к з Білочкою тільки похитали здивовано головами, дивлячись їй услід.

Б і л о ч к а
Як так можна?! До Лисиці

Від Тхора носити вість?!
Просто злочин!..

З а й ч и к (зітхає)
Бідні птиці!
Адже їх Лисиця з'їсть.

Б і л о ч к а замислилась на хвилинку і враз сплеснула руками.

Б і л о ч к а
Слухай, Зайку! Мабуть, щойно
це ж вони отут були!
Розмовляли так пристойно,
поспитались і пішли...

З а й ч и к
Справді так!

Б і л о ч к а
І ти їх, брате,
надаремно налякав!

З а й ч и к
Та шукали ж пса Пірата...

Б і л о ч к а
Мало хто кого шукав!
Значить, пес їм був потрібний.
Через цей твій переляк
ми поводилися хибно
й неповажно!

З а й ч и к
Справді так!..

Б і л о ч к а

Ні про що не розпитались,
зразу — в крик!.. Дверима — трах!..

З а й ч и к (зняковіло)

Так, негарно все це сталося!
Дуже шкода бідолах,
бо Лисиця ж та хитрюща
зразу їх підстереже...

Б і л о ч к а

Я того боюсь найдужче,
що вони у неї вже!

Б і л о ч к а і З а й ч и к принішкли, схвильовані подією. Потім Б і л о ч к а рішуче поклала руку на плече Зайчикові.

От що, друже: цих мандрівців
ми врятуємо самі!

З а й ч и к (злякано)

До Лисиці йти? До вбивці?!
При своєму ти умі?

Б і л о ч к а

Ні! Ми знайдем пса Пірата,
все йому розповімо,
й до Лисиччиної хати
ми його проведемо!

З а й ч и к

Пса Пірата? Я не можу!
Я боюсь!

Б і л о ч к а
Зате ж Пірат
цим нещасним допоможе,
він же їхній друг і брат!

З а й ч и к
Страшно!..

Б і л о ч к а
Ми ж з тобою друзі,
підемо разом!

З а й ч и к
Не піду,
пса боюсь я...

Б і л о ч к а
Боягузе!
Ну й сиди! Сама знайду!

З а й ч и к
А мене покинеш?

Б і л о ч к а
Діло
доведаю до кінця!
З а й ч и к (вагаючись)
Ну... якщо така ти сміла,
я з тобою!

Б і л о ч к а
Молодця!

Б і л о ч к а взяла його за руку, щоб разом бігти, але в останню хвилину З а й ч и к знову відступив.

З а й ч и к
Ні, не можу!..

Б і л о ч к а
Зайчик, любий!
Хоч на мить свій страх забудь,
бо Лисиця ж їх погубить!..

З а й ч и к
Ну, ходімо! Будь-що-будь!..

Вони побралися за руки і вирушили в путь, співаючи.

Б і л о ч к а і З а й ч и к
Скоріше, Зайчику, скоріш!
Не можна гаять час!
Лисиця візьме гострий ніж,
птахів заріже враз!..
Та ми безбоязно йдемо
на поміч тим птахам
і панувати не дамо
зубатим хижакам!

(З а в і с а)

Картина друга

Б і л о ч к а і З а й ч и к прибігли на берег лісового озерця чи болітця.
Берег весь зарослий очеретом, різними болотяними рослинами й
квітками, а над ними низько похилилась велика стара верба з
розложистими гілками.

Б і л о ч к а
Ну, де ж той пес?

З а й ч и к
Послухай, Білко,
а може, він пішов на луг?

Б і л о ч к а
Стривай, я заберусь на гілку
і роздивлюсь згори навкруг.

Б і л о ч к а швидко збігла по похилому стовбуру верби нагору й стала
пильно вдивлятися в далечінь.

З а й ч и к
Ну що?

Б і л о ч к а
Не можу помилитися...
Он-он, де скошена трава...

З а й ч и к
Що там ти бачиш?

Б і л о ч к а
Край болітця
мисливський пес відпочива!
Його покличу я відразу!

З а й ч и к (злякано)
А я?.. А я?.. Куди ж мені?..

Б і л о ч к а
Іди сюди!

З а й ч и к спробував злізти на вербу, але не зміг — скотився вниз.

З а й ч и к

Не вмію лазить!..

Б і л о ч к а

Ну, то сховайся в гущавині!

(Гукає, приклавши руки до рота)

Піра-ат! Піра-ат!..

З а й ч и к

Ну що?

Б і л о ч к а

Не чує!

А в тебе що, язик присох?

Допомагай!

З а й ч и к

Та... та... тремчу я!

Б і л о ч к а

Покинь тремтіти! Треба вдвох!

Б і л о ч к а й З а й ч и к (гукають щосили)

Піра-ат!!! Піра-ат!!!..

Б і л о ч к а

Почув!.. Прислухавсь!..

Помчався!..

З а й ч и к мерщій сховався в кущах, потім визирнув з них.

З а й ч и к

Білочко, поглянь,
чи не стирчать у мене вуха?
Мене не видно?

Б і л о ч к а

Ах, відстань!
Мовчи та диш!.. Ось він вже близько...
Вже розсуває очерет...
(Стиха.)
І невтямки цьому Зайчиську,
що зараз і мені — не мед!..

Тут, розсуваючи перед собою очерет, з нього вийшов пес П і р а т — у мисливському одязі, на боці — мисливська сумка.

П і р а т

Ану, кому й чого тут треба?
Хто звав мене? Ось я прийшов!

Б і л о ч к а (згори, схвильовано)

Ми — Білка й Зайчик!.. Ми до тебе!

П і р а т

А-а, Білочка! Здоров, здоров!
А де ж це Зайчик?

Б і л о ч к а

Він боїться!
В кущі сховався...

П і р а т (сміється добродушно)

Пес Пірат
Полює тільки на Лисицю,

а не на білок та зайчат!
Виходь, Стрибайчику!

З а й ч и к вийшов з кущів, але залишився осторонь, на чималій відстані.

Та й Білці
чи не спуститися б униз?

Б і л о ч к а
Мені зручніше тут, на гілці!
Я звикла так!..

П і р а т
А я б не зліз
на цю вербу, таку високу!
Але — в чім справа?

З а й ч и к і Б і л о ч к а почали наввипередки розповідати йому все.

Б і л о ч к а
В ліс прийшли
дві свійські птиці!..

З а й ч и к
Нам Сорока
казала, що вони втекли...

Б і л о ч к а
І звістку понесла Лисиці,
аби вона впіймала їх!

З а й ч и к
Ми бачили: це — мирні птиці!..

Б і л о ч к а

І, мабуть, з родичів твоїх!

П і р а т

Ану, постій-но! Почекай-но!

Не говоріть обоє враз!

Які це птиці?

Б і л о ч к а

Незвичайні!

Таких ми бачим перший раз!

П і р а т (міркує)

Та-ак! Зрозумів: дві свійські птиці

з'явилися до тутешніх місць.

Про це донесено Лисиці.

Вона впіймає їх і з'їсть...

Та тільки, може, ще не встигла?

Б і л о ч к а (хвилюючись)

Їм треба допомогти в біді!

П і р а т

Авжеж! Які ж вони на вигляд?

Б і л о ч к а

Подружжя, мабуть... Молоді...

Вона така біленька з себе

і трохи меншенька на зріст,

а в нього тут — червоний гребінь!

А тут — великий гарний хвіст!

П і р а т

А-а, мабуть, Курочка та Півник!

Але ж... з такої далини
прийшли до лісу?! Дуже дивно!
Що за халепа?!

Б і л о ч к а
Та вони
тебе шукали!

П і р а т
Он як! Нащо?

Б і л о ч к а й З а й ч и к
Не знаєм...

П і р а т
Та не в цьому річ...
Знайти їх треба швидше в хащах,
ще поки не настала ніч!
А головне — ту силу вражу,
Лисицю ту мені знайти б!
Та тільки де?..

Б і л о ч к а
А ми покажем!

З а й ч и к
Поведемо в найглибший глиб
оцього лісу...

Б і л о ч к а
Там в хатинці
живе Лисиця над струмком.

П і р а т

Нарешті з нею наодинці
я побалакаю ладком!
Я ж цілий день, як в полі вітра,
шукав, ганяв туди й сюди...
Але Лисиця дуже хитра
і геть заплутала сліди!
Та швидше в путь! Біжим щодуху!

Б і л о ч к а стрибнула з дерева. П і р а т подав їй руку.

Куди нам?

Б і л о ч к а

Впрост, крізь очерет!

П і р а т

Давай-но лапку, довговухий!

З а й ч и к

Ні, я помчуся наперед!

Зайчик відскочив і хутко побіг у вказаному Білочкою напрямку. П і р а т і Б і л о ч к а поспішають за ним услід.

П і р а т і Б і л о ч к а

Скоріше! В лисяче кубло
ми швидко знайдем шлях,
щоб більш розбою не було,
не гинув мирний птах!
На поміч друзям та братам
ми сміливо йдемо

і панувати хижакам
нізащо не дамо!

(З а в і с а)

Картина третя

В іншому місці того ж лісу, біля струмка під дубком, примостилася Лисиччина хатка. Л и с и ц я в розбійницькому одязі, в крислатому капелюсі з півнячим пером, з ножем біля пояса, вийшла з хатки і стала роздратовано походжати взад-вперед по двору.

Л и с и ц я

Сорока щойно принесла
мені від кума вість,
що здобич бажана прийшла
сама до наших місць:
що Півник з Курочкою десь
тут бродять... Так-то так,
але сьогодні в лісі пес,
що нас ловить мастак!
І через те з свого двора
боюсь я виткнуть ніс,
хоча давно мені пора
піймати тих гульвіс...

Раптом вона щось почула, прислухалась, вдивилася в лісову гущавину і дуже зраділа.

Хтось ніби йде?.. Вони!.. Ха-ха!

Ну що ж, мені щастить!
На те Лисичка не плоха,
щоб Півня обдурить!

Лисиця швидко наділа поверх розбійницького одягу широкий білий фартушок, скинула капелюха і запнулася білосніжною хустинкою. Одразу набравши вигляду доброчесної господарки, вона оглянула себе в дзеркальце і, хитро підморгнувши, сховалася в хатці. Увійшли П і в н и к та К у р о ч к а.

П і в н и к

Ну от, ти бідкалася марно,
що ми зайшли в страшенну глуш, —
а тут, бач, хатка дуже гарна!
Постукаю!

К у р о ч к а

Ой, ні! Не руш!..
Бо, може, й тут сердиті звірі
на нас нагрімають, як ті...

П і в н и к

Всього боятися без міри
не можна у своїм житті!

К у р о ч к а знесилено сіла на краєчок ґанку, а П і в н и к рішуче зійшов на ґанок і постукав у двері. Двері одразу відчинилися, і з хатки вийшла Л и с и ц я, ласкава й привітна, з солоденькою усмішкою.

Л и с и ц я

Ах, прошу, прошу, любі гості!
Прийміть вітаннячко моє!
Чому ж ти сіла на помості,
коли у хаті місце є?
Заходьте, відпочиньте трішки...
Напевно, здалека йдете?
У вас болять, я бачу, ніжки,
а в мене є м'якенькі ліжка,

смачне насіння та горішки —
то й поїсте, і заснете...

К у р о ч к а зраділо схопилася з місця. З-за кущів, ніким не помічена,
визирнула С о р о к а — і зникла.

К у р о ч к а
Ах, ах, спасибі! Дуже рада
у вас побути...

П і в н и к (спиняє її)
Що це ти?!
Ми лиш попросимо поради,
бо треба швидше далі йти!

К у р о ч к а
Я так стомилась! Хоч хвилинку
спочити б!..

Л и с и ц я
Я благаю вас!
Невже ж не можна у хатинку
зайти хоч на недовгий час?

П і в н и к
Ні, дякуємо! Тільки слово
від вас почуть я був би рад:
чи десь у лісі випадково
вам не стрічався пес Пірат?

Л и с и ц я
Як? Пес Пірат? Та це ж мій родич!
Його знайду я жартома!..
А ви заходьте до господи,

чого ж вам бігати дарма?
Та не вагайтесь! Прошу, прошу,
давайте ваші рюкзаки!..

(Забирає у Курочки рюкзак і допомагає їй зійти на сходи.)

Є в мене яблучка хороші,
млинці й гарячі пиріжки...

К у р о ч к а
Ах, ах, яка ж ви люба й мила!
Ходім же, Півнику!

П і в н и к (вагаючись)
Ну що ж...
Звичайно, Курочка стомилась...
Признаться, й я стомивсь також!
Коли така вже ваша ласка
самій знайти Пірата-пса...

К у р о ч к а (заходячи до хатки)
Хатинка ваша — просто казка!
Така затишність і краса!..

П і в н и к услід за К у р о ч к о ю зайшов до хати. Лисиця, хитро посміхнувшись і ласо облизнувшись, пішла за ними. В цей час з лісу вибіг захеканий З а й ч и к і зразу ж приховався за кущик, прислухаючись — що тут діється. З хати вийшла Л и с и ц я і спинилася на порозі.

Л и с и ц я
До столу, Курочко, сідай-но!
Влаштовуйсь, Півничку, і ти!
Я вас покину, щоб негайно
сюди Пірата привести...

Лисиця зачинила за собою двері, дістала великий замок і обережно, щоб не грюкнути, нависла його на двері й замкнула. Потім зловтішно посміхнулася і стала скидати з себе фартушок і хустинку.

Хай наїдаються дурні
та виспляться як слід
і будуть ситі та смачні
на завтрашній обід!
А зараз — скину фартушок
і... на пташиний двір!
Невже ж поїсть усіх качок
отой жаднюга — Тхір?!
Він хоче, щоб усе — йому...
Та ні! — дурних нема!
Нехай мене, свою куму,
в компанію прийма!..
Знайду я стежку потайну
через байрак та бір
і пса Пірата обмину
та ще до ночі прослизну
на той пташиний двір!..

Скинувши фартушок та хустинку, Лисиця напнула капелюха з півнячим пером, узяла торбу на плече, прислухалася — що там у хаті, і навшпиньках побігла з двору. Коли вона зникла, з-за кущів вискочив З а й ч и к.

З а й ч и к
Ура, ура! Я все підслухав!
Вона не встигла з'їсти їх!..
Я так спішив, я біг щодуху,
не чувши під собою ніг.
Я й через річечку глибоку
перемахнув одним стрибком!..
Негарно, може, з мого боку,

що я покинув Білку з псом?
Та я боявся!.. Добре Білці:
вона хоч зблизька, хоч здаля
сидить собі вгорі на гілці
і з псом, як з рівним, розмовля!
Зате сюди прибіг я швидко
і все підслухав! (Стукає у віконце)
Друзі, гей!
Чи ви послули? Вас не видко!
Та підійдіть же до дверей,
прокиньтесь!

У віконце виглянула К у р о ч к а.

К у р о ч к а
Півнику, послухай —
нас кличуть з двору... Глянь лишень,
це ж той сердитий довговухий,
що нас прогнав сьогодні вдень!

У віконці з'явився П і в н и к.

П і в н и к (сухо)
Ну що таке? Яка там справа?

З а й ч и к
Вам треба звідсіля втекти!

П і в н и к
Чому ж? Гостинна та ласкава
хозяйка тут, не те, що ти!

З а й ч и к
Ні, ні! Вона сердита, хижа!

К у р о ч к а
Яка брехня!

П і в н и к (суворо)
Це — наговір.
Вона дала нам добру їжу
й побігла...

З а й ч и к
...на пташиний двір!

П і в н и к
А от і ні! Вона побігла,
щоб друга нашого знайти.
Невже ж це я такий невіглас —
повірю в те, що кажеш ти?!
Я бачу, зовсім нас прогнати
надумав ти із ваших місць...

З а й ч и к (у розпачі)
Ах!.. Як тебе переконати,
що вас Лисиця завтра з'їсть!

К у р о ч к а (злякано)
Яка Лисиця?

П і в н и к
Годі, годі!
Лисиці тут не бачив я.

З а й ч и к
А хто ж хазяйка в цій господі?!
Лисиця — це ж її ім'я!

П і в н и к і К у р о ч к а
Не може бути!!!

З а й ч и к
Хитра, спритна,
на всякі вигадки метка...

К у р о ч к а (плаче)
Вона ж була така привітна!

З а й ч и к
Ото ж то й є, вона така!
П і в н и к (зняковіло)
Ще досі я лисиць у вічі
не бачив... Отже, й не збагнув...

К у р о ч к а
Але ж тікати треба швидше!
П і в н и к (торкає двері зсередини)
Ого! А хто ж це нас замкнув?!

З а й ч и к
Нічого! Камінь можна взяти
і збити...

Зайчик схопив камінець, заходився збивати замок, але нічого не виходить!

К у р о ч к а (з віконця)
Лапки вже в крові!..

З а й ч и к
Замок міцненький, що й казати!..

У цю мить прожогом прибігли Б і л о ч к а й П і р а т. Побачивши Півника та Курочку, вони радо сплеснули руками.

Б і л о ч к а
Вони живі?!

П і в н и к і К у р о ч к а
Живі!.. Живі!..

П і р а т (підходить до Зайчика)
Давай свій камінь!
(Одним ударом збиває замок.)
Тільки й діла!..

Двері розчахнулися, з хатки вибігли П і в н и к та К у р о ч к а й
кинулися обіймати П і р а т а. Він одбивається, сміючись.

Та годі вам!.. Обоє враз!..

К у р о ч к а
Я так зраділа... так зраділа!.. (Плаче.)

П і р а т
Чого ж ти плачеш? Все гаразд!

П і в н и к
Ні, ще не все! Бо ми ж немарно
тебе шукали: хижий звір
заліз до нашої пташарні!..

З а й ч и к
Лисиччин кум! Жаднюга Тхір!
Вона туди ж побігла: хоче
поїсти разом з ним качок...

П і р а т

Біжімо швидше! Щоб до ночі
обох впіймати на гачок!

П і в н и к

Скоріше!

Б і л о ч к а

День помалу гасне...

П і р а т

За небом стежте: вірний знак —
як тільки зійде місяць ясний,
почне розбій нічний хижак!

Б і л о ч к а і З а й ч и к

Ми з вами теж!

П і в н и к і К у р о ч к а

Звичайно, з нами!
У с і (беруться за руки)
Довіку будемо дружить —
і з будь-якими ворогами
зумієм впоратися вмить!!!

(З а в і с а)

Дія третя

Вже сонце почало схилитися до заходу. Довгі тіні простяглися через двір пташарні. А досі ще нічого не чути було ні про пса Пірата, ні про Півника з Курочкою... Занепокоєні цим І н д и к та Г у с а к ходять туди й сюди по двору, поглядаючи на небо, на сонце. Зі своєї хатки визирнула К а ч к а, стримуючи своїх К а ч е н я т, які пориваються вийти.

К а ч к а

Ну що?

Г у с а к

Пірата все не видно!

І н д и к

І Півня з Курочкою теж!

К а ч к а

А час іде!.. І дуже швидко!

І н д и к

А ти за дітьми краще стеж:
щоб не виходили в цю пору,
ти у хатині їх замкни!

К а ч к а

Ах, ах! Які там в нас забори! —
Відскочать зразу — лиш дмухні...

Г у с а к

Здається, йдуть!

І н д и к (виглянувши за хвіртку)

Ні, це Сорока!

У хвіртку швидко вбігла С о р о к а. Звичайно, знов чутки несе!

С о р о к а

А от і ні! На власне око
сама я бачила усе!..
Це не якісь там небилиці,

а правда: Півник, ваш співак,
і Курочка — вже у Лисиці!

І н д и к і Г у с а к
Як?! У Лисиці?

С о р о к а
Так, так, так!
Вони самі прийшли до неї,
вона їх запросила в дім!..
Вже не втечуть!.. Вона замкне їх!..
Піду та іншим розповім,
яка у мене новина є!

І н д и к
Не новина, а справжнє зло!

Г у с а к
А де Пірат?

С о р о к а
А я не знаю!
Його там зовсім не було...
Ну, я біжу!..
(Зникла за хвірткою.)

І н д и к
Страшна подія!!!

Г у с а к
Загроза збільшена стократ!

К а ч к а

І вже тепер нема надії,
що нас врятує пес Пірат!

І н д и к

Що ж нам робити?

К а ч к а

Ждати смерті!..

Г у с а к

Ні, ні! Так легко не здамось!

І н д и к

Нам треба думать, думать вперто —
ачей надумаємо щось!

Усі замислились. Раптом Гусак підвів голову і запросив уваги.

Г у с а к

О!.. Знаю!..

К а ч к а

Що? Кажі скоріше!

Г у с а к

А от що: візьмемо папір
та пера і таке напишем,
щоб налякався зразу Тхір!

І він пошепки розповів Індікові та Качці — що саме треба написати,
щоб налякати Тхора.

К а ч к а

Ах, ах! Блискуче! Просто диво!
Чудова вигадка яка!..

І н д и к

Недаром вченим та кмітливим
усі вважають Гусака!..

Поки вони так висловлювали своє захоплення, Гусак швиденько
збігав до своєї хатки й виніс звідти великий рулон міцного паперу і такий
же великий каламар.

Г у с а к (розстеляє папір)

На цьому аркуші паперу
ми зробим напис...

І н д и к

Тільки де ж
нам взяти пера?
Гусак висмикнув пера з власного крила.

Г у с а к

Ось вам пера!

І н д и к

Ану, за діло! (Всі почали писати.)

Г у с а к

Люди теж
таким пером у давні роки
писали завжди...
(Оглядаючи написане.) Молодці!
Заходь-но, Качко, з того боку —
постав знак оклику в кінці!

Гусак, Індик та Качка підіймають вгору аркуш паперу — на ньому чіткий напис: "Т У Т З Л І С О Б А К И !"

Г у с а к
Держіть! Я миттю — за гвіздками!..
(Біжить у хату.)

І н д и к
А молоток?

К а ч к а
Де молоток?

І н д и к
Якщо нема, згодиться й камінь!

Гусак повернувся з гвіздками, всі взяли камінці й заходилися прибивати напис до тої хатки, що посередині.

К а ч к а
Ой, ми побудимо діток!..

Та ось напис вже почеплено, всі відступили від нього на кілька кроків, щоб помилуватися зі своєї праці.

І н д и к (із сумнівом)
Чи буде користь, чи не буде
з цих грізних слів, таких страшних?

Г у с а к
Але ж так завжди роблять люди —
чому б не взяти приклад з них?

І н д и к

Принаймні ми хоч це зуміли
самі зробити до ладу.

К а ч к а (зітхає)

Що ж, на добраніч, друзі милі!

Г у с а к

Ще, може, й пронесе біду!..

Усі зайшли до своїх хаток і позамикали за собою двері. На подвір'ї стало тихо й темно, бо сонце вже сховалося за обрій. Раптом з-за дерев виглянув місяць і яскраво освітив пташиний двір. У ту ж хвилину з пня вийшов Т х і р і оглянувся на всі боки.

Т х і р

Здається, все спокійно й тихо!
Всі сплять — великі та малі...

Підійшов навшпиньках до хатки, прочитав напис і зневажливо посміхнувся.

Ха-ха! Написано для сміху,
немовби тут собаки злі!
Нехай собі цей напис висить,
бо він мені не заважа...
Пора! Зійшов нарешті місяць!
Візьму відмичку та ножа...

Дістав з кишені відмичку, підійшов до дверей однієї з хаток і заходився відмикати двері. Але він не встиг це зробити — почув, що хтось іде.

Прислухався і відстрибнув од дверей.

Прокляття!.. Грім і блискавиця!..
От-от добрався б до їди,
та хтось іде... (Заглянув за хвіртку.)
Кума Лисиця
чогось припленталась сюди!

Тхір сховався за пень. Увійшла Л и с и ц я, задоволено обдивилася
навкруг.

Л и с и ц я
От я й прийшла! Зробила коло
і так заплутала сліди,
що пес нізащо і ніколи
по них не кинеться сюди.
Нехай він десь мене шукає —
хоч під землею й на землі...

Раптом побачила напис. Відскочила до хвіртки.

Ой лихо!.. Це мене лякає!..
Виходить, тут собаки злі?
А я й не знала!.. Що ж робити?
І де мій кум?

Т х і р (виходячи з-за пня)
Ха-ха-ха-ха!
Боїшся ти собак сердитих? —
Тікай-но далі від гріха!

Л и с и ц я
А як же ти? Тікаймо вкупі!

Т х і р
Та де ж собаки?! То брехня!

Нема їх ні в одній халупі!
Я добре чув із свого пня,
як між собою розмовляли
всі мешканці цього двора
й бездарний напис цей чіпляли,
щоб обдурить мене, Тхора!

Лисиця одразу заспокоїлась і підійшла до нього.

Л и с и ц я
Ось воно що! Тоді — за діло!
(Витягає з-за пояса ніж.)

Т х і р
Яке ж то діло?

Л и с и ц я
Тобто як?
Я повечеряти б хотіла,
якщо немає тут собак.

Т х і р (обурено)
А Півень з Куркою?

Л и с и ц я
У мене!
Та то ж на завтра, про запас,
бо на печене й на варене
тут зараз вистачить для нас!

Т х і р
Е ні, кумасю! І не пнися!
Що в цім подвір'ї — все моє.

Іди собі до свого лісу
і їж оте, що вдома є.

Л и с и ц я
Хіба ж отут твоя барлога?
Цей двір не твій!

Т х і р
До часу мій!

Л и с и ц я
Так поділись!

Т х і р
Не дам нічого!

Л и с и ц я
А я сама візьму!..

Т х і р
Не смій!!!

Лисиця кинулась до одної з хаток, але Тхір миттю наздогнав її і
схопив за комір.

Л и с и ц я (б'є його торбою по голові)
Ах, скупердяга! Ах, жаднюга!

Т х і р (видирає в неї торбу)
Сама — зажера із зажер!

Л и с и ц я
Про тебе знає вся округа!..

Т х і р

Ось я провчу тебе тепер!!!

Розпочалася бійка! У розпалі бійки обидва впустили свої ножі, розгубили торбу, капелюха, відмичку... Раптом у двір вбігли П і р а т, П і в н и к та К у р о ч к а, Б і л о ч к а і З а й ч и к. Пірат кинувся до Тхора й Лисиці.

П і р а т

Ага! Попалися обоє!

Тепер шануйтеся!..

Пірат схопив Тхора за комір, той вирвався. Схопив Лисицю за хвіст — вона теж вирвалася, і обидва хижачки, охоплені жахом, заметушилися по двору, тікаючи від пса.

Л и с и ц я

Ай-ай-ай!

Кумасику, ставай до бою!!!

(Сама тікає в найдальший кут.)

Т х і р

Нема дурних!.. Сама ставай!..

(Ховається за пень.)

Пірат кинувся ловити Тхора, Лисицю. Двері й вікна хаток відчинились. І н д и к і Г у с а к вискочили з хат, приєднались до Півника і Курочки, які галасують, підбадьорюючи пса. Зайчик прожогом кидається вперед і швидко підіймає та забирає з собою розбійницькі ножі, що їх впустили хижачки. Качка злякано виглядає у віконце.

У с і

Отак їх!.. Так!.. Скоріш, Пірате!

Лови Лисицю! Бий Тхора!

Хапай за хвіст!

Б і л о ч к а (кидаючи в хижаків шишки)

Ось нате!.. Нате!..

У с і

Геть хижаків!!!

Лисиця й Тхір кинулись до хвіртки й зникли в лісі. Пірат за ними!

У с і (в захопленні загукали, заплескали в долоні)

Ура!!! Ура!!!

К а ч к а (визирає з дверей)

Що? Перемога?!

П і в н и к

Ку-ку-рі-ку!

Радійте всі! Виходьте з хат!

Від нас загрозу превелику

прогнав наш сміливий Пірат!

К а ч к а з К а ч е н я т а м и вийшли з хатки. Всі дякують Півникові й Курочці, потискують їм руки.

Г у с а к

Спасибі!

І н д и к

Вдячні ми безмірно,

що ви Пірата привели!

К у р о ч к а (вказуючи на Білочку й Зайчика)

А це — знайомтесь — друзі вірні,
що в лісі нам допомогли!
Усі обернулися до Білочки й Зайчика.

Г у с а к

Спасибі й вам!

І н д и к

Ми раді дуже
усім, хто хоче в мирі жить.

Б і л о ч к а

А ми з птахами в лісі дружим
і з вами будемо дружить!

Тут усі стали обіймати Білочку й Зайчика, потискувати їм руки.
Каченята з веселим галасом застрибали навколо. Раптом у двір вбігла С
о р о к а.

С о р о к а

Що тут таке? Бенкет? Весілля?
А я й не знала новину!
Чому ж мене не запросили?

Б і л о ч к а (сплескує руками)

Яке нахабство! Ну і ну!..

З а й ч и к

Не вірте цій хвостатій птиці!
Женіть її з свого двора!

Б і л о ч к а

Оця Сорока до Лисиці
носила звістки від Тхора!

Усі з обуренням оточують Сороку. Вона крутиться, вертиться,
виправдовується.

С о р о к а

Мене просили —
я й носила!
Що скажуть — те й перекажу...

К у р о ч к а

Так ось яка ти,
язиката!

С о р о к а

Адже ж на пошті я служу...

Г у с а к

Такий поштар нам не годиться,
що носить звістки від тхорів,
та ще й до кого? — до Лисиці!
Ми знайдем інших поштарів!

І н д и к

Безтямна ти навдивовижу!
Хіба ж не знала ти ніяк,
що Тхір — тварина люта, хижа
і що Лисиця — теж хижак:

П і в н и к

І ти погодилась охоче
цим хижим нелюдам служити?!

К у р о ч к а

А після цього з нами хочеш
справляти свято і дружити?!.

С о р о к а (плаче)

Я більш не буду!..

Г у с а к

Як не кайся,
але довір'я більш не жди!

П і в н и к

І наперед не потикайся
до цього двору!

У с і

Геть іди!!!

Сороку вигнали з двору. Вона пішла з плачем геть, а всі обурено дивляться їй услід і ніяк не можуть заспокоїтись.

І н д и к

До ворогів носила звістки!..

Г у с а к

Безглуздя — найстрашніша з вад!

К а ч к а

Яка противна крутихвістка!..

К у р о ч к а (глянувши за хвіртку, радо)

А ось Пірат!

П і в н и к

Біжить назад!!!

У двір вбігає П і р а т, розмахуючи лисячим хвостом. Усі кидаються до нього.

П і р а т

Ну, все!.. Прогнав їх через нетрі
на той бік річки, через міст,
за кільканадцять кілометрів!
Ще й одірвав Лисиці хвіст!
Тепер ніколи вже довіку
вони не сунуться сюди!

У с і

Пірату слава!!!

П і в н и к

Ку-ку-рі-ку!
От ми й позбулися біди!
Усі збираються в коло.

І н д и к

Тепер постійно
жить спокійно
ми будем в нашому дворі.

К а ч к а

І зможуть діти
скрізь ходити
аж до вечірньої зорі.

Б і л о ч к а і З а й ч и к

А в лісі, в полі,

в дружнім колі
хороших лісових звірят
всі будуть знати,
як прогнати
злих ворогів зумів Пірат!

Г у с а к
Як славний Півник,
наш мандрівник,
щоб з лихом впоратись страшним,
в путь невідому
рушив з дому
і вірна Курочка за ним!

П і р а т
І як цей Зайчик –
Побігайчик
переборов свій давній страх,
коли дізнався,
що попався,
в лисичу пастку мирний птах!

К у р о ч к а
Хижак зубатий,
ворог клятий
вже не підступиться до нас!

У с і
Бо нас багато!
Брат за брата
стояти будем повсякчас!

П і в н и к
Вже не повірим

хитрим звірам
і в пастку не попадемо!

Усі
А добрим звірам,
друзям щирим
з привітом руки подамо!

Усі побралися за руки й почали танок у веселому колі. Надходить
світанок нового дня.

(З а в і с а)